

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. II. Propria scissi veli explicatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

litis illud, & indignos vos iudicatis, eterne vite, ecce convertimur ad gentes: sic enim precepit nobis Dominus. Quisque videat, ne idem sibi denique dicatur: Vocatus es diu fatis, & renuisti; tuam ipse salutem pericax repulisti; spes emendationis tue nulla est. Peribis ergo, sed volens oronā tibi destinata alter accipiet. Cælum tibi obferabitur æternum: frustra pullabis janua jam clausa. Vā homini, quem talis fulmīnāvit sententia.

V. Causa. Nova ad cælum via per Christi mortem patefacta. Hanc Paulus digito monstrans, *Habentes itaq. fratres, inquit, fiduciam in introitu sanctorum, in sanguine Christi: quam iniitavit nobis viam novam & viventem via sanctorum.* Noctes atque dies patet ampli janua regni: referatus est omnibus in cælum ingressus; nemo excluditur qui ad illa Sancta sanctorum per novam hanc viam contendit. Scissum est velum, apertū est cælum. Iam Stephanus etiānum in terrā stans solis oculis illuc penetrat divinae gloriae spectator. Sicut aurem eo profus momento, quo Christus in cruce obiit, Dei gloria se spectanda Patribus in limbo prebuit: ita cuius hominum puncto mortis Deus se cernendum exhibet, nisi moriens adhuc in nebula peccati hæreat.

§. II. Propria seisi veli explicatio.

Via verò quā sibi Christus Corporis sui gloriam, nobis & animi & corporis beatitudinē obtinuit, crux fuit iussu Patris tolerata. Hæc verissima est ad Sancta sanctorum via, via crucis. Amemus, o Christiani, crucem. Hanc nobis Dominus ut legatum carissimum testamento legavit. Ambrosius tamquam legator testamenti, Auctor pietatis, sequitur, in cruce pendens testamentum condidit, singulis pietatis opera distribuens: Apollis persecutionem, Iudæis corpus, Patri spiritum, Virgini Parvitym, latroni paradysum, peccatori infernum, Christianis vere penitentibus crucem commendavit. Ad quædam amplectendam totis scriptorū voluminibus in vitamur, sed illa religiose simplicitatis cohortatio mihi videtur omnium nervosissima, quæ compendio ita nos instruit: Non est alia via ad vitam, & ad veram internam pacem, nisi via sanctæ crucis & quotidiana mortificationis. Dispone omnia secundum tuum velle & videre, & crucem semper invenies. Convertite te supra, convertite te infra, convertite te extra, convertite te intra, & in his omnibus invenies crucem: & non est alia via ad vitam, & ad internam pacem, nisi via sanctæ crucis.

Tota vita Christi crux fuit & martyriū. Tota vita Christi crux fuit & martyriū, & tu tibi quæris requiem & gaudium? Erras, erras, si aliud quæris quam pati tribulationes, quia tota ista vita mortalis plena est miseriis & circumscripta crucibus. Quæ amidi pati grave tibi est & fugere quæris, tamdiu male habebis, & sequetur te ubiq. fuga tribulationis. Nemo ita cordialiter sensit passionem Christi, sicut is, cui contigerit similia pati. Calicem Domini affectanter bibe, si amicus ejus esse, & partem cum eo habere desideras. Merito deberes libenter modicum pati pro Christo, cum multi graviora patientur pro mundo. Scias pro certo, quia morientem te oportet ducere vitam. Et quando quisque plus sibi moritur, tanto magis Deo vivere incipit. Nihil Deo acceptius, nihil tibi salubrius in mundo isto, quam libenter pati pro Christo. Omnibus ergo perlectis & scrutatis sit hæc conclusio finalis, Quoniā per multas tribulationes oportet nos intrare in regnū Dei.

Reverā è solidæ pietatis meditullio hæc nata sunt, instar oraculi habenda. Verūm patientiam omnes commendant, sed pati recusant. Hi mores nostri sunt. Ergo ad Christum denuo nos vertamus, & scissum ve-

alum in ejus sanctissimo corpore consideremus. Nec enim hoc quisquam exposuerit magis proprie quam Paulus, cuius voces sunt: *Per velamen, hoc est, carnē suam.* Hoc velum corporis Dominici à summo usque deorsum, à supremā usque ad imam partem scissum est. Quod prævidens Iudas, *A plantis pedis usque ad verticem,* inquit, non est in eo sanitus vultus & lyor, & plaga tumens. Hoc velum ita scissum, adumbrabat Christi summos dolores, membra omnia in dolore maximo fuerunt, suum quodque habuit, eumque non simplicem. Vere vir dolorū Christus, & sciens infirmitatem: *Vere languores nostros ipse tulit, & dolores nostros ipse portavit.* Sed & animum summis moeroribus obrutum testantur ea verba: *Tristis est anima mea usque ad mortem: Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me?* Neque enim hoc velum in theatro comico proclamavit. Quod dixit, re ipsa sensit. Nec tantum summi, sed & diuturni erant hi dolores: à tempore cenæ usque ad nonam finitæ vitæ, luctatus est cum morte ultra viginti horas. Attendite & videte, si est dolor similis huius dolori. Imò verò jam in Matris utero Christus supplicio crucis est affectus. Iam iussio Patris urgebat: *Fili mi, crucifigendus es.* Ab eo momento Christus presentissimam semper ante oculos crucem habuit, cum hoc mandato Patris, qui ab omni æternitate rerum universarum seriem prævidens, decrevit Filium in terram mittere crucifigendum. Ita Christus non solum tribus horis, sed triginta quatuor annis in cruce pendit, & fells calicem bibit. Hinc pius ille scriptor, quem dixi, rectè asierit: *Nec enim IESVS Christus Dominus noster, unā horā sine dolore passionis fuit, quamdiu vixit.* Deinde calix ille Christi felleus nullā solatii suavitate fuit temperatus. Discipulis Crucifixi & aliis ejus imitatoribus dabatur calix solatii permulvus: Apolloli cum virgis cederentur, *ibant gaudentes à conspectu concilii, quomam digni habiti sunt pro nomine IESVS conameliā pati.* Andreas crucem sibi fixam eminus salutabat. Stephano lapides torrentis dulces fuerunt. Laurentius prunis incubat ut plumis. Tiburtius prunis calcat ut rosas. At Christus ingemiscens, *Circumdederunt me, inquit, dolores mortis, & torrentes iniquitatis conturbaverunt me. Dolores iniquitatis circumdederunt me, preoccupaverunt me laquei mortis. Inopertum expectavit cor meum & miseriam. Et sustinui qui simul contristaretur, & non fiat: & qui consolaretur, & non inveni.* Ita nos ita solentur, & firment ut modicum, quod patimur, libenter patiamur.

§. III. Christo moriente aperti tumuli.

Et monumenta aperta sunt, inquit Matthæus, & multa corpora sanctorum, qui dormierant, surrexerunt. Disjunctis terræ motu aut fissis marmoribus, quibus tegebantur, hiānt tumuli, mortui suum Dominum agnoscēbant, quem nosse vivi volebant; cāmque cœdenti vel clausis oculis ferre quasi horruerunt mortui, quam inferre non verebantur vivi. Nam & hoc singulari prodigio declaravit Deus, eum qui interfectus, suum esse filium, non solum cæli & terræ, sed & mortuorum Dominum, inferorum domitorem; qui carcerem mortis subeat, non ut clausus illic maneat, sed ut captivos omnes educat. Monumenta aperta sunt, inquit Hieronymus, in signum future resurrectionis. Hæc extra urbem sic erant reſerata, ut ipsa cerni possent cadavera, certè à Romanis aliisque gentibus. Nam forsitan Iudæi homines, scilicet religiosissimi noluerunt egredi, ne aspectu illo mortuorum contaminarentur. Et si verò moriente Christo aperta fuerint monumenta, nullus tamen mortuorum ante Christum redivivum in vitam rediit. Quod dilucidè Hieron. his verbis confirmat. *Et tamen cum monumenta aperta sint, inquit, non antea resurrexerunt, quam Dominus resurgeret, ut esset ipse primus.*

1. Nov. ad cælum via per Christi mortem patefacta. 1. Cor. 10. v. 19. & 20. Hebr. 9. v. 8.

Ambros. serm. de p. s. d. Eam Christianis vere penitentibus Christus commendat.

Thom. 2. Kemp. in l. m. Christi. l. 2. c. 12. ex quo hic succedat.

Tota vita Christi crux fuit & martyriū.

Pf. 43. Propter te mortificamur tota die.

Añor. c. 14. vers. 21.